

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2026 Nord Vest Art Hub Copenhagen, Andersen s og GANG Galleri

Art Hub Copenhagen og Thoravej 29

Art Hub Copenhagen er ikke først og fremmest et museum eller en kunsthall. Institutionen blev etableret som en platform, der skal give billedkunstnere mulighed for at udvikle, producere, researche og eksperimentere. Da Art Hub flyttede fra Halmtorvet til Thoravej 29 i januar 2025, fik institutionen 14 atelierer, fem produktionsværksteder og sit eget udstillingsrum, Room Room.

Selve huset er mindst lige så interessant som kunsten.

Bygningen er fra 1967 og tegnet af Erik Stengade. Den blev oprindeligt bygget til Danske Pelsauktioner, det senere København Fur. Derefter blev den ombygget til laboratorier for Danmarks Geologiske Undersøgelser og senere til Københavns Kommunes handicapforvaltning. Bikubenfonden købte den i 2021.

Transformationen er lavet af pihlmann architects sammen med blandt andre Hoffmann og ABC Rådgivende Ingeniører, og det centrale princip har været meget mere radikalt end almindelig renovering: huset skulle så vidt muligt bygge sig selv om.

Det er ret godt at vise deltagerne konkrete eksempler, mens I står i huset:

- De eksisterende TT-betondæk er blevet skåret ud, vippet ned og genbrugt som trapper.
- Overskydende beton er blevet til inventar.
- Facadesten, som måtte fjernes, er genbrugt som gulvbelægning.
- Gamle døre og andre træelementer er blevet findelt og presset til nye plader, som bruges til borde og inventar.
- Selv eksisterende plastvinduer er bevaret, fordi de stadig havde mange års levetid tilbage.

Resultatet er usædvanligt: omkring 95 procent af de eksisterende materialer er genbrugt, byggeaffaldet er reduceret med omkring 90 procent, og beregninger fra DTU peger på op til 88 procent lavere CO₂-belastning sammenlignet med et tilsvarende nybyggeri.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2026 Nord Vest Art Hub Copenhagen, Andersen s og GANG Galleri

Det er derfor vigtigt ikke at se de rå betonkonstruktioner, synlige samlinger, rester og mærker som noget ufærdigt. De er selve arkitekturen. Man kan næsten læse bygningens tidligere liv i den.

Huset vandt blandt andet Årets Bygning 2024 og Renoverprisen 2025.

"I stedet for at spørge: Hvad skal vi rive ned for at skabe det nye? har arkitekterne spurgt: Hvad kan det eksisterende allerede blive til?"

Det passer også meget præcist til Art Hubs rolle. Kunstnerne skal ikke nødvendigvis vise et færdigt produkt. Her må de undersøge, fejle og udvikle.

Og det forklarer også hvorfor der ikke nødvendigvis hænger en stor aktuel udstilling.

Room Room havde senest Su Hui-Yus *Vroom Vroom: A Total Story* frem til 1. august 2026. Art Hub fungerer resten af tiden også gennem residencies, værksteder, Open Studios, performances og talks. Lige nu er Art Hub i gang med at transformere Room Room fra at være et "traditionelt" udstillingsrum til et mere multifunktionelt eventrum. Med andre ord kommer Art Hub ikke til at præsentere udstillinger i Room Room længere.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2026 Nord Vest Art Hub Copenhagen, Andersen's og GANG Galleri

Andersen's Contemporary og Claus Andersen

Claus Andersen er selv uddannet billedkunstner fra Det Kongelige Danske Kunstakademi. Allerede i 1997 begyndte han Andersen's Wohnung i Berlin som et mere eksperimenterende sted for kunstnerisk dialog. I 2005 etablerede han Andersen's Contemporary i København.

Det er interessant, at ideen om et egentligt galleri ifølge Andersen's selv voksede frem gennem Claus Andersens dialog med Olafur Eliasson. Da galleriet åbnede på Islands Brygge i april 2005, var Eliasson faktisk blandt de 12 kunstnere i åbningsudstillingen sammen med blandt andre Henrik Olesen, Anselm Reyle og Tomás Saraceno.

Claus Andersen har samtidig været en ret central figur i udviklingen af Københavns samtidskunstscene. Han har blandt andet været involveret i kunstdidsskriftet *Øjeblikket*, kunstbaren Imbiss og etableringen af CHART Art Fair. Han har også siddet i forskellige kunstfaglige råd og bestyrelser.

Det gør Andersen's lidt atypisk. Det er utvetydigt et kommercielt galleri, som lever af salg, men profilen ligger ofte tættere på kunsthals- og museumsformatet end på den traditionelle "billeder på væggen"-model. Det er præcis det, man oplever i den aktuelle udstilling.

Sylvie Fleury + Esben Weile Kjær: *ULTIMATE CHARGE*

Udstillingen løber fra 20. august til 10. oktober 2026 og er deres første store fælles duo-udstilling i Danmark. De mødte hinanden i forbindelse med udstillingen *Another Surrealism* i 2022 og har siden udviklet både et kunstnerisk samarbejde og et personligt venskab.

Det er et usædvanligt generationsmøde.

Sylvie Fleury er født i Schweiz i 1961 og har siden begyndelsen af 1990'erne været en vigtig figur i international samtidskunst. Hendes store emne er forbrugskultur, men især den måde forbrug, køn, glamour, mode, biler, makeup, luksus og begær smelter sammen på.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2026 Nord Vest Art Hub Copenhagen, Andersen s og GANG Galleri

Et af hendes gennembrudsværker var *Shopping Bags* fra 1990. Historien er næsten blevet kunsthistorisk myte: Hun kom fra shopping med poser fra luksusbrands, satte dem på gulvet i et galleri og gjorde dem til kunst. Dermed vendte hun samtidig Marcel Duchamps maskuline ready-made-tradition på hovedet. Hvor kunsthistorien havde ophøjet pissoiret og flaskestativet til kunst, bragte Fleury shoppingposen, kosmetikken, high heels, pels og mode ind i samme diskussion.

Hun arbejder ofte ved at tage et hverdagsobjekt, gøre det enormt, kostbart, ekstremt blankt eller overdrevent attraktivt.

Esben Weile Kjær, født i 1992, kommer fra en anden generation, men arbejder med mange af de samme mekanismer. Hos ham er det popkultur, branding, natteliv, sociale medier, popstjerner, ungdomskultur og massemedier. Han undersøger ofte, hvornår en "autentisk" oplevelse bliver til performance og branding.

Han blev først færdig fra Kunstakademiet i 2022, men har allerede udstillet blandt andet på Copenhagen Contemporary, ARKEN, Kunsten og internationalt og lavet performances på Centre Pompidou og Neue Nationalgalerie.

Derfor giver det meget god mening at sætte dem sammen: Fleury kommer fra 1990'ernes MTV, mode- og luksuskultur. Weile Kjær kommer fra Instagram-, influencer- og eventkulturen.

Fyrværkeriet på dine billeder

Det, der ligner almindelige kæmpestore fyrværkeribatterier på gulvet, er faktisk 12 håndmalede bronzeskulpturer med fællestitlen *Fountain 1-12*. De er baseret på rigtige konsumfyrværkerifontæner, men skaleret op. Grafikken, farverne og navnene er bibeholdt.

Man kan læse navne som *Happy Boom Fountain*, *Solar Wave*, *Lady Liberty* og lignende.

Og netop navnene er fantastiske.

De lover noget:

HAPPY. LIBERTY. SOLAR. SUPER. BOOM.

Det er næsten rent reklamesprog. Et billigt masseproduceret produkt sælger os et par sekunders ekstase.

Men kunstnerne har lavet den afgørende transformation: Fyrværkeriet kan ikke eksplodere.

Det er bronze.

Et objekt, hvis hele mening normalt ligger i at forsvinde på få sekunder, bliver gjort permanent.

Dermed opstår flere modsætninger på én gang:

forbrug ↔ varighed

fest ↔ vold

forventning ↔ forløsning

billigt masseprodukt ↔ kostbar bronzeskulptur

eksplosion ↔ stilhed.

Galleriudstillingen fremhæver selv fyrværkeriets dobbelte karakter. Krudtet er på én gang fest og potentiel destruktion. Det voldelige materiale omdannes til underholdning og kollektiv ekstase.

Placeringen på det næsten cremefarvede, bløde gulvtæppe er vigtig. Det minder lidt om et luksushotel, et showroom eller en kosmetikbutik. De rå fyrværkeripakker bliver nærmest behandlet som luksusobjekter.

Og de står med store afstande mellem sig, næsten som klassiske minimalistiske skulpturer.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2026 Nord Vest Art Hub Copenhagen, Andersen s og GANG Galleri

Det er ret morsomt: noget, vi normalt køber i et supermarked eller fyrværkeritelt, får samme ærefrygtige placering som Donald Judd eller Carl Andre.

"BIG BOX OF BANG"

Den gigantiske vægteksk på dit første foto er central.

Typografien minder om reklame, tegneserie, merchandise og popkunst. "BIG BOX OF BANG" lyder både som et faktisk fyrværkeriprodukt og som en næsten barnlig beskrivelse af hele spektakelsamfundet.

BIG.
BOX.
BANG.

Mere, større, højere.

Det fungerer næsten som udstillingens slogan.

Man kan naturligvis også trække en linje til popkunsten, især Roy Lichtensteins tegneserieæstetik, men forskellen er vigtig. Popkunstnerne arbejdede med efterkrigstidens nye masseforbrug. Fleury og Weile Kjær arbejder i en verden, hvor konsum, kultur, identitet og sociale medier allerede er smeltet sammen.

Det handler ikke bare om reklamer længere.

Vi er selv blevet reklameflader.

Parykkerne på væggen

Det er et interessant værk at standse ved, fordi det pludselig er intimt og kropsligt midt i al den farvede emballage.

De to friserer ligner afklippede hoveder, men der er ingen ansigter, ingen kroppe og ingen identiteter.

Hår er samtidig et enormt kulturelt kodet materiale. Vi aflæser alder, køn, seksualitet, social status og stil gennem hår.

Hos Fleury er mode og skønhedsindustrien tilbagevendende temaer, og Weile Kjær arbejder tilsvarende med identitet som noget, der produceres og performs.

Så håret kan læses som identitet reduceret til styling.
Et menneske bliver til en overflade.

Der er også noget lidt uhyggeligt over dem. Fordi de mangler ansigter, bliver frisurerne både attraktive og kropsløse, næsten som trofæer.

Der er en interessant forbindelse til deres første fælles projekt, *Medusa's Hair* fra 2023, som bestod af alienagtige oppustelige skulpturer placeret i swimmingpoolen ved Hollywood Roosevelt under Felix Art Fair i Los Angeles.

Lyden

Der er også et lydværk skabt sammen med den britiske musiker Russell Haswell. Det bevæger sig mellem stilhed og voldsomme eksplosionslyde.

Det ændrer vores forhold til bronzeskulpturerne.

Man ved rationelt, at de ikke kan eksplodere.

Alligevel står de der som ladede objekter.

Det er faktisk en meget præcis forklaring på titlen *ULTIMATE*

CHARGE. "Charge" betyder både elektrisk opladning, sprængladning og noget emotionelt ladet.

Hele rummet står på tærsklen til noget.

Det sker bare aldrig.

Hvorfor de to kunstnere passer så godt sammen

Fleury spørger i høj grad: "Hvordan bliver begær produceret?"

Weile Kjær spørger: "Hvordan lever vi inde i den produktion?"

Hun kommer fra reklamen, luksusproduktet og moden.

Han kommer fra eventen, branding, performancen og sociale medier.

Og fyrværkeriet er næsten det perfekte fælles objekt: Det er emballage, forbrug, glamour, risiko, performance, kollektiv oplevelse og ren overflade på én gang.

Der findes i øvrigt også en interessant kritisk modtagelse. Kunstkritikk beskrev udstillingen i forbindelse med Københavns meget eventmættede august og satte dens glossy overflade ind i en kontekst af modeuge, Pride, CHART og Enter. Det understreger, at udstillingen på en måde både kritiserer spektakelkulturen og selv er utrolig fotogen og spektakulær.

"Kritiserer de forbrugssamfundets spektakel, eller laver de bare et endnu mere attraktivt spektakel?"

Svaret behøver ikke være enten-eller. Det er netop dér, værkerne bliver interessante.

Koblingen til Duchamp gør faktisk *Fountain 1-12* langt skarpere, fordi Fleury og Weile Kjær ikke bare arbejder med fyrværkeri som popkulturelt objekt. De placerer sig meget bevidst ind i selve ready-made-traditionen.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2026 Nord Vest Art Hub Copenhagen, Andersen s og GANG Galleri

Marcel Duchamps *Fountain* fra 1917 var et almindeligt pissoir, vendt, signeret "R. Mutt" og indsendt som kunstværk. Pointen var ikke håndværket eller det æstetiske objekt i traditionel forstand, men kunstnerens handling: Hvis kunstneren udvælger et industrielt masseproduceret objekt og placerer det i en kunstkontekst, kan selve valget være kunst. Duchamp flyttede dermed opmærksomheden fra spørgsmålet "Hvordan er dette lavet?" til "Hvorfor er dette kunst?"

Når Fleury og Weile Kjær kalder deres 12 bronzeskulpturer *Fountain 1-12*, er det derfor svært ikke at læse dem som en direkte hilsen til Duchamp. Men der sker samtidig en ret raffineret forskydning.

Duchamp tog et masseproduceret brugsobjekt og gjorde det til kunst næsten uden at ændre det. Fleury og Weile Kjær tager også et masseproduceret hverdagsobjekt, fyrværkerifontænen, men de gør næsten det modsatte: De får den minutiøst omsat til bronze, håndmalet og skaleret op. Det billige, midlertidige konsumprodukt bliver til en traditionel, kostbar og permanent skulptur.

Det er interessant, fordi de på én gang følger Duchamp og modsiger ham.

Hos Duchamp bliver håndværket irrelevant. Hos Fleury og

Weile Kjær vender det tilbage med fuld kraft.

Hos Duchamp bliver det almindelige objekt ophøjet gennem konteksten. Hos Fleury og Weile Kjær bliver det almindelige objekt også fysisk transformeret til noget monumentalt og værdifuldt.

Hos Duchamp er *Fountain* et pissoir, altså noget forbundet med kropslig udskillelse. Hos Fleury og Weile Kjær er "fountain" en fyrværkerifontæne, altså et objekt forbundet med eksplosion, fest, ekstase og øjeblikkelig visuel tilfredsstillelse.

Ordet *fountain* bliver dermed selve forbindelsesleddet.

Og så er der endnu en forbindelse: Duchamps værk handler i høj grad om institutionel autoritet. Hvem bestemmer, hvad der er kunst? Galleriet, juryen, kunstneren eller publikum?

Fleury og Weile Kjær arbejder i et kunstsysteem, hvor ready-maden for længst er accepteret. Derfor er deres spørgsmål næsten blevet et andet:

Hvad sker der med et masseprodukt, når kunstverdenen ikke bare accepterer det som kunst, men også gør det kostbart, samlerbart, permanent og attraktivt?

Det er her deres interesse for forbrugskultur bliver vigtig.

En rigtig fyrværkerifontæne er ekstremt tæt på den kapitalistiske idealvare: Man køber den, tænder den, oplever nogle få sekunders intensitet, og så er den væk. Den eksisterer næsten udelukkende for øjeblikket, oplevelsen og begæret.

Bronzeversionen gør det modsatte. Den kan aldrig bruges. Den kan aldrig eksplodere. Den bliver bevaret. De tager altså et objekt, hvis værdi ligger i dets destruktion, og gør det uforgængeligt.

Det er en meget stærk kunsthistorisk inversion.

Der er også en morsom kobling mellem Duchamps pissoir og deres fyrværkeri. Begge er industrielt fremstillede objekter, som oprindeligt aldrig har været tænkt som kunst. Men hvor Duchamps objekt er ekstremt anonymt og funktionelt, er fyrværkeriet det stik modsatte. Emballagen skriger efter

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2026 Nord Vest Art Hub Copenhagen, Andersen s og GANG Galleri

opmærksomhed med farver, stjerner, slogans og navne som *Happy Boom Fountain*, *Lady Liberty* og *Solar Wave*.

Man kan næsten sige, at Duchamp valgte et objekt uden reklameværdi, mens Fleury og Weile Kjær vælger objekter, som allerede er overmættede med branding.

Derfor bliver deres *Fountains* også en opdatering af ready-maden til en verden, hvor selv almindelige produkter allerede er designet som visuelle begærsobjekter.

Det passer meget præcist til begge kunstneres praksis. Fleury har gennem årtier arbejdet med luksusvarer, mode, kosmetik, biler og shopping som kulturelle symboler. Weile Kjær arbejder med en yngre mediekultur, hvor branding, performance, popmusik og identitet flyder sammen.

Deres *Fountain 1-12* spørger derfor ikke bare: "Kan dette være kunst?"

Det spørgsmål afgjorde Duchamp for mere end 100 år siden.

De spørger snarere:

"Hvad bliver der af Duchamps ready-made i en kultur, hvor alt allerede er designet, brandet, fotograferet og gjort attraktivt?"

Og her passer parykkerne faktisk fint ind, selv om de ikke er et selvstændigt værk.

De to kunstnere reducerer sig selv til deres silhuetter og frisurer set bagfra. Ingen ansigter, ingen individuelle portrætter. I stedet får man to stiliserede identitetsmarkører.

Det kan læses som en visuel pendant til samarbejdet omkring *Fountain*-skulpturerne. Hvor fyrværkeriet bliver transformeret fra masseprodukt til kunstobjekt, bliver kunstnerne selv næsten transformeret til billeder, brands eller visuelle signaturer.

At parykkerne ligner dem selv, men samtidig er kunstige kopier, er ret væsentligt.

De er både individuelle og reproducerbare.

Det understøtter ideen om slægtskab mellem de to kunstnere: De kommer fra forskellige generationer, men deler et kunstnerisk blik på begær, overflade, branding, performance og populærkultur.

"Titlen *Fountain* sender os direkte tilbage til Duchamps berømte pissoir fra 1917. Men hvor Duchamp tog et fabriksproduceret objekt og næsten lod det være urørt, gør Fleury og Weile Kjær det modsatte. De tager billige fyrværkerifontæner og får dem støbt i bronze, håndmalet og gjort permanente. Duchamp spurgte, om et masseprodukt kunne blive kunst. Her er spørgsmålet snarere, hvad der sker, når kunstverdenen forvandler forbrugsobjektet til luksus, samlerojekt og monument. Og samtidig kan fyrværkeriet aldrig længere gøre det, det er lavet til: eksplodere. Det er blevet fanget lige før klimakset."

Kobling mellem Duchamp og parykkerne i forhold til hans forvandling til kvinde fra tid til anden. Duchamp arbejdede ikke kun med ready-maden som en udfordring af kunstbegrebet. Han arbejdede også med sin egen identitet som noget, der kunne iscenesættes og forskydes.

Mest kendt er hans kvindelige alter ego, Rose Sélavy, som optræder fra omkring 1920. Duchamp lod sig fotografere som Rose Sélavy, blandt andet af Man Ray, iført kvindeligt tøj, makeup og paryk.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2026 Nord Vest Art Hub Copenhagen, Andersen s og GANG Galleri

Det er vigtigt, fordi Rose Sélavy ikke bare var en forklædning. Figuren var også en leg med kunstneridentitet, køn, forfatterskab og persona. Duchamp gjorde på en måde sig selv til en slags levende ready-made. Han viste, at også kunstnerens identitet kan være konstrueret, iscenesat og foranderlig.

Her bliver parykkerne hos Fleury og Weile Kjær interessante.

De er ikke portrætter i traditionel forstand. Vi ser ikke deres ansigter. Vi ser kun hår, altså en af de mest umiddelbare markører for stil, køn, persona og selvfremsstilling. Når de hver får lavet en paryk, der ligner deres eget hår, skaber de en slags kunstig dobbeltgænger.

Det har flere paralleller til Duchamp.

For det første er parykken netop et redskab til transformation. Den kan ændre, hvordan et menneske aflæses, uden at kroppen i sig selv ændres. Det er præcis den type identitetsleg, Duchamp arbejdede med gennem Rose Sélavy.

For det andet bliver kunstnerne selv til objekter. De er til stede i udstillingen, men kun som stilerede fragmenter. Det minder om Duchamps interesse for at opløse forestillingen om det autentiske kunstneriske jeg.

For det tredje passer det til hele udstillingens spil mellem original og kopi. Fyrværkerifontænerne ligner billige masseprodukter, men er bronze. Parykkerne ligner kunstnernes eget hår, men er kunstige. I begge tilfælde ser vi noget, der både er "ægte" og ikke-ægte på samme tid.

Det gør koblingen mellem Duchamp, *Fountain* og parykkerne endnu mere præcis. Duchamp udfordrede både kunstobjektets status og kunstnerens identitet. Fleury og Weile Kjær arbejder videre med begge spor: objektet som reproduktion og kunstneren som persona.

"Duchamp er ikke kun relevant på grund af *Fountain*. Han legede også med sin egen identitet gennem alter egoet Rose Sélavy, hvor han lod sig fotografere som kvinde med blandt andet paryk. Derfor er det interessant, at Fleury og Weile Kjær også har placeret deres egne kunstige friserer i udstillingen. De bliver næsten til små stand-ins for kunstnerne selv. Ligesom bronzefontænerne er de kopier af noget virkeligt, men samtidig noget kunstigt og iscenesat. Her er det ikke kun kunstobjektet, men også kunstneridentiteten, der bliver til noget, man kan konstruere."

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2026 Nord Vest Art Hub Copenhagen, Andersen's og GANG Galleri

GANG Galleri, Rentemestervej 69B

Her ændrer kunstsyste­met karakter igen.

GANG er ikke et klassisk kommercielt galleri med en gallerist og en "stald" af kunstnere. Det er tættere på et kunstnerdrevet atelierfællesskab med eget udstillingsrum.

Startet omkring 2020. Heidi Stibæk Kaiser angiver, at hun var medstifter af atelierfællesskabet "Renten" i 2019 og medstifter af GANG Galleri i 2020. Den første GANG-udstilling fandt også sted i 2020.

Det er en rigtig god kontrast til Andersen's.

Hos Andersen's bliver værker udvalgt, promoveret, solgt og placeret hos samlere og museer gennem en professionel galleristruktur.

Hos GANG møder man kunstnerne dér, hvor de rent faktisk arbejder.

Det seneste meget gode billede af gruppen kommer fra deres fælles udstilling *SPOR* i Køge sommeren 2026. Her deltog ti kunstnere fra GANG, og udstillingens idé var netop, at hver kunstner følger sit eget "spor", mens sporene hele tiden krydser hinanden og skaber faglig udveksling.

De ti kunstnere er:

1. **Anne Prytz Schaldemose**

Fotograf. Arbejder især med landskab, arkitektur og kulturelle rum. En interessant serie er hendes fotografier af kridttavler på Niels Bohr Institutet. Tavlerne bliver næsten abstrakte billeder, men er samtidig konkrete spor efter forskning, tanke og samarbejde.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2026 Nord Vest

Art Hub Copenhagen, Andersen's og GANG Galleri

2. **Christine Lyhne**
Arbejder med papir, symaskine og tråd. Hun opbygger tredimensionelle vægcollager af blandt andet håndlavet japansk origamipapir. Trådene efterlades bevidst uklippede, så produktionsprocessen forbliver synlig.
3. **Heidi Stibæk Kaiser**
Abstrakt maler med baggrund som arkitekt fra Kunstakademiets Arkitektskole. Hun arbejder meget fysisk med farve, gestik og lag og kan bruge både olie, akryl, lak, spray, oliekridd, grafit og lærredsstykker. Hun er samtidig en af nøglepersonerne bag selve GANG.
4. **Holger Bak**
Maler især med lys og refleksioner. Han er optaget af situationer, hvor udsynet gennem eksempelvis et vindue blandes med refleksioner i glasset, så ude og inde bliver til ét visuelt rum.
5. **Janne Mikkelsen**
Arbejder tekstilt med transparente lag, farve og tekstur. Hun bruger tekstil næsten som maling, hvor forgrund, mellemgrund og baggrund bygges op gennem forskellige transparente materialer.
6. **Linda Falkesgaard**
Figurativ maler og også uddannet kunsthistoriker. Hun tager ofte helt almindelige objekter og interiører fra hverdagen og behandler dem som en nutidig form for barokt stilleben. Her ligger ofte en vanitas-tanke nedenunder: forbrug, skønhed og ting er forgængelige.
7. **Linda Sandbjerg**
Arbejder med både todimensionel og tredimensionel collage. Hun kombinerer fotografi, arkitektur, natur og mekaniske elementer til rum, hvor perspektivet og vores normale virkelighedsopfattelse begynder at bryde sammen.
8. **Louise Simony**
Arbejder figurativt, især med ansigter og portrætter. Hun tager ofte udgangspunkt i gamle fotografier og historiske personer, men blander faktiske historier med fiktion. Hun kombinerer blandt andet olie, spraymaling, kul, blæk og akvarel.
9. **Sophie Klerk**
Collagekunstner. Hun arbejder med papir, fotografier, teksturer, tråd og allerede brugte materialer. Hun er især optaget af, hvordan fragmenter kan reorganiseres til nye rum og fortællinger.
10. **Ulla Pedersen**
Arbejder med konkret og geometrisk maleri. Farve, flade, rytme og form er selve motivet. De geometriske felter males frihånd og ikke med tape, hvilket betyder, at den menneskelige hånd og små uregelmæssigheder stadig er synlige i noget, der på afstand virker meget stringent.

Art Hub: Hvordan skaber man rammerne for kunsten?

Andersen's: Hvordan kommer kunsten ind i det professionelle internationale kunstmarked?

GANG: Hvordan arbejder kunstneren til daglig, før værket overhovedet bliver til en udstilling?